

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพมหานคร
เมื่อค่ำวันที่ ๑๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

สำนักงานของพระกรรมฐาน

อาหารที่ควรฉันๆ ให้กระจายไป พระอยู่ที่ไหนๆ บ้าง เอามาจ่อใส่แต่หลวงตาๆ เคารพหลวงตา เลื่อมใสหลวงตา เอามาให้แต่หลวงตากิน พระเหล่านั้นเลยไม่ได้กิน เขาไม่เคารพ เขาไม่เลื่อมใส เขาเลื่อมใสแต่หลวงตาองค์เดียวนี้แหละ เพราะฉะนั้น หลวงตานี้จึงต้องปองเลย ปองตลอดเวลา

(โยมถวายที่นอน) มีแต่ที่หลับที่นอนดี ๆ พระพุทธเจ้าสอนพระไม่ให้สัมผัส สอนให้ตั้งสติอยู่ตลอดเวลาระหว่างการกิน จึงให้มีสติปัญญาพิจารณาสิ่งที่กิน ควรกิน หรือไม่ควรกินมากน้อยเพียงไร การกินการอยู่การใช้สอย ท่านสอนอย่างนี้ อัจฉาसन มหาสยนา เวรมณี สิกฺขาบทํ สมာทียามิ เขาไม่ได้เป็นเจ้าของกรรมกร พระเป็นเจ้าของกรรมกร จะปฏิบัติยังงี้ นี่ละตรงนี้ ท่านห้ามตั้งแต่ศีล ๘ ขึ้นไป ไม่ให้นั่งและนอน บนที่นั่งที่นอน อันสูงและใหญ่ ภายในยึดด้วยนุ่นและสำลี คือมันนุ่มเกินไป นอนเหมือนเซ็นไบตาย แล้วค่อยนอน ไม่ใช่ผู้นอนด้วยความมีสติตั้ง ตั้งหน้าตั้งตาชำระกิเลสอยู่ภายในใจ ชัดกัน

ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ตรงไหน เตือนก็เตือนให้ระวังกิเลสทั้งนั้นๆ ทุกอย่าง การอยู่การกิน การใช้การสอย อดๆ อยากๆ ขาดๆ แคลนๆ ไม่ให้สมบูรณ์พูนผล นี่ละ ธรรมสอน ผู้จะละกิเลสต้องเอาความอดอยากขาดแคลน ความทุกข์ความลำบากพาด กันกับกิเลส ถ้าจะเอาแบบหมูขึ้นเขียงไปสู้อกิเลสนี้ ก็เป็นลาบหมูไปเลย เข้าใจ

เราดูทุกกิติทุกกิติ คือตามแบบตามฉบับเรียนมา เพราะท่านสอนให้ปฏิบัติตาม ไม่ได้สอนเพียงสักแต่ว่าอ่านเฉยๆ ฟังเฉยๆ โดยไม่สนใจปฏิบัติ นี่ท่านสอนเพื่อปฏิบัติ โดยตรง ในคำสอนของพระพุทธเจ้า เฉพาะสอนพระนี่ละเอียดล่อออกมาทีเดียว ตั้งแต่ ศีล ๘ ขึ้นไปก็ห้ามแล้ว ไม่ให้นั่งให้นอนเหนือที่นั่งที่นอนอันสูงและใหญ่ ภายในยึดด้วย นุ่นและสำลี มันนุ่มมันสัมผัสตัว ท่านสอนไว้แล้วไม่ให้สัมผัส ศาสนากับเราผู้ปฏิบัติศาสนา นี้ มันห่างกันเหมือนหนึ่งว่าเป็นคนละโลก พระองค์ทรงแสดงไว้เรื่อง.อปัณณกปฏิบัติทา คือการปฏิบัติมีแต่ความถูกต้องโดยถ่ายเดียว ไม่มีความผิดไปแทรกในการปฏิบัติ นั้นเลย นี่เรียกว่า อปัณณกปฏิบัติ การปฏิบัติไม่ผิด

แล้วมีอะไรท่านก็สอนในหลักของการปฏิบัติไม่ผิดเรื่อยมา เช่นอย่างการหลับ การนอน นี่เอาแล้วนะ การสำรวมระวัง ตา หู จมูก ลิ้น กาย มันสัมผัสสัมผัสสัมพันธ์กับอะไร นี่ ข้าศึกจะประสาธน์เข้ามาในขณะนั้น ให้มีสติติดแนบๆ กับรูป เสียง กลิ่น รส เครื่อง สัมผัสที่เข้ามาสัมผัสสัมพันธ์กับตา หู จมูก ลิ้น กาย เฉพาะอย่างยิ่งจิตเป็นตัวก่อเรื่อง

ก่อนราวอยู่แล้ว สติจ่ออยู่ตรงนั้น มันแสดงออกเรื่องราวอะไร แล้วมีอะไรเข้ามาสัมผัส มันเป็นภัยขึ้นมาเพราะสิ่งใดมาสัมผัส นั่นละท่านสอน นี่หมายถึงท่านสอนพระ ท่านสอนละเอียดลออมากทีเดียว การอยู่การกินทุกอย่างไม่ให้กินแบบลืมนื้อลืมนั่ว

พอพูดเรื่องนี้เราก็ระลึกถึงพ่อแม่ครูอาจารย์มันของเรา ซึ่งเราเทิดทูนสุดหัวใจ ไปหาท่านด้วยความตั้งอกตั้งใจเต็มกำลัง เพราะท่านจะเป็นผู้ปลื้มเรื่องความสงสัยในมรรคผลนิพพาน ซึ่งตรงกันกับเจตนาของเราที่มีอย่างแรงกล้าเลยว่า มุ่งต่อมรรคผลนิพพานแดนพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียวในชาตินี้ ยังไงถึงกิเลสเต็มหัวใจก็จะมีให้เสีย จะให้กิเลสมันเสียทั้งหมดเลย ครองอรหัตตบุคคลขึ้นมาภายในใจ แล้วครองนิพพานเรียกว่าเป็นธรรมชาติขึ้นภายในใจ โดยไม่ให้มีอะไรสงสัยเคลือบแคลงในตัวเองที่จะแบ่งรับแบ่งสู้ไม่ให้มี

ตั้งหน้าตั้งตาไปฟังเทศน์ท่าน ตั้งจริง ๆ เพราะนิสัยนี้ท่านทั้งหลายก็ทราบแล้ว นิสัยนี้จริงจังมากทีเดียว ผาดโผนโจนทะยาน เป็นนิสัยอย่างนั้น แต่ก็พอเหมาะกับกิเลส มันผาดโผนโจนทะยานมาตลอด ทีนี้เวลาได้ธรรมะประเภทนี้ออกรับกันมันก็แก้กันได้ ๆ เป็นลำดับ พอพูดไปก็ลืมนั่นแหละ เกี่ยวกับเรื่องพ่อแม่ครูอาจารย์มัน พูดเรื่องอะไร ลืมนี่เป็นอย่างนั้นละความจำ พูดไปหลงลืมไปเรื่อย ๆ

ที่นอนของท่านเราดูนะ มีเสื้อเท่านั้น แล้วผ้าจะเป็นผ้าอาบน้ำหรือผ้าเราธรรมดาปูบนที่นอน ไม่ให้มีนุ่ม ๆ นวล ๆ เลย นั่นละท่านปฏิบัติ เราไปดูที่นอนเลย โห ท่านลั่นแล้วขนาดนี้ ท่านยังไว้ลวดลายแห่งนักสู้อย่างไม่ลดราวาศอกเลย คือการปฏิบัติของท่านเป็นกิริยาของนักรบอยู่ตลอด ทั้ง ๆ กิเลสนี้ขาดสะบั้นไปจากหัวใจท่านเรียบร้อยแล้ว ถ้าหากว่าเราจะพูดอย่างในสมัยปัจจุบันก็คือ หลวงปู่มันเรานี้คือเพชรน้ำหนึ่ง ได้แก่พระอรหันต์ในสมัยปัจจุบันเราไม่สงสัย

เพราะได้อยู่กับท่านมากต่อมากนานแสนนาน ธรรมะลึกตื้นหยาบละเอียด ท่านถอดออกมาสอนหมดเลยทีเดียว แม้ที่สุดเวลาท่านจะหลุดจะพ้นท่านก็ได้อธิบายให้ฟังสำหรับผู้ที่อยู่ใกล้ชิดติดพันกับท่าน ถ้าอยู่ทั่ว ๆ ไปท่านไม่ได้พูดนะเรื่องอย่างนี้ไม่พูด แต่ท่านพูดธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ แก้ออดอดอนกิเลสไปโดยถ่ายเดียวเท่านั้น แต่ไม่ได้เอาท่านมาขยันทะ ไม่เอา เราก็จับเอาตามนี้แหละ จับตามนี้

เรื่องแก็กิเลสท่านสมบุกสมบันมากพ่อแม่ครูอาจารย์มัน ทุกอย่างท่านไม่ชินกับอะไรเลย ทีนี้ก็มาเข้ากันกับที่ว่า ส่วนมากพระในครั้งพุทธกาลท่านฉันในบาตรทั้งนั้นแหละ ในตำรามืออยู่ทุกอย่าง บอกอะไรก็บอกบาตร ๆ ไม่ได้บอกภาชนะถ้วยชามนามกรอะไร ใครก็เรียน ใครก็เห็นในตำรา มีแต่เอะอะก็ในบาตร ๆ ๆ ทั้งนั้น ทีนี้พอไปถึงพ่อ

แม่ครูจารย์มัน ดูท่านฉัน พอไปไม่นานนะ ท่านฉันอย่างนั้นอยู่แล้ว เราไปท่านก็คงจะเอาเรดาร์ท่านจับเรื่องความสนใจของเรา เพราะสนใจทุกแง่ทุกมุมในบรรดาความเคลื่อนไหวของพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ จะไม่ให้มีอะไรเรียกรวดสาตกระจายไปไหนเลย จะกว้านเข้ามาๆ สู้หัวใจ บูชาสุดหัวใจไปเลย

ทีนี้เวลาไปฉันกับท่านก็ดูท่านฉัน ท่านคงจะคิด เพราะเราคิดในแง่เรื่องซ้อน ฉันซ้อนในบาตร ไม่นาน ท่านจะทราบแล้ว ท่านจับได้แล้วคือเราจิตจ่อ จดจ่อตรงนั้นอยู่แล้ว พอไปไม่กี่วันท่านว่า การขบการฉันของพระ โลกทั้งหลายเขาถือว่าเป็นคุณเป็นประโยชน์ เขาไม่ได้คิดเรื่องภัยเรื่องผิดเรื่องพลาดประการใดเลยในการขบการฉันการรับประทาน แต่เรานี้มันอดไม่ได้ นี่ละตอนสำคัญ ฉะนั้นเราไม่ได้ฉันเพื่อเป็นคุณเป็นประโยชน์โดยถ่ายเดียว แต่เพื่อเยียวยาธาตุชั้นที่มันต้องอาศัยอาหารการบริโภคนี้ไปเพียงวันหนึ่งๆ เพื่อความเพียรอันหนักแน่นและเพื่อความพ้นทุกข์เท่านั้น เราไม่ได้ฉันเพื่อความเห็นบุญเห็นคุณในอาหาร ท่านว่าอย่างนี้ เรียกว่าฉันด้วยความเห็นโทษมีสติตลอดเวลา

ทีนี้ท่านก็มาพูดตอนนี่ว่า ฉันทบาตรนี้ก็ฉันด้วยความเห็นโทษ แล้วทีนี้เอาซ้อนไปตักอาหารในบาตรมาฉันๆ มันก็ไม่ใช่ฉันเพื่อความเห็นโทษ แต่ฉันเพื่อความเห็นคุณของกิเลสที่จะให้เป็นที่เหตุเป็นกรรมหรือเป็นโทษ เหยียบบรรลลเหยียบธรรมในการฉัน ท่านว่าฉัน เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ฉัน นี่นะท่านพูด เพราะเราไปท่านไม่ฉันอยู่แล้ว แต่เราจ่อในจุดนี้อยู่ คือแต่ก่อนก็เห็นพระกรรมฐานท่านฉันจึงหันท่านมีซ้อนตักอยู่ในบาตรอยู่ เราก็งงสงสัยไม่เป็นที่ลงใจ จึงมีอันนี้ละมาป้ใจเอาไว้ เวลาไปหาท่านก็จึงจ่อลงในจุดที่ว่าท่านฉันอาหารในบาตร ท่านฉันซ้อนด้วยหรือเปล่า ไปนั้นไม่เห็นเลยนะ

แต่ก็มีพวกเทวทัตแทรกอยู่ในอรรณในธรรมในพระท่านผู้ตีพิเศษอยู่นั้นแล มีอยู่จนได้ เห็นฉันซ้อนในบาตรๆ แทรกอยู่ เราไปดู เอ๊ะ องค์ท่านเองไม่เห็นฉันซ้อนเลยแล้วพระเหล่านี้มันหน้าด้านมาจากไหน จึงมาเก่งกว่าครูกว่าอาจารย์ เอาซ้อนตักอาหารในบาตรมาฉันแบบหน้าด้าน นี่มันเป็นในจิตเรานะ เพราะเราจับจริงๆ หาเหตุหาผลจริงๆ พระนี้ก็ว่ามาศึกษากับท่านมาก่อนเราอยู่กับท่าน แล้วเหตุใดจึงเอาซ้อนมาตักอาหารในบาตรกินด้วยความหน้าด้านอยู่ต่อหน้าต่อตาท่าน มันก็แยบติดหัวใจท่าน

เวลาท่านพูดว่าการฉันนี้เราไม่ได้ฉันเพื่อความเห็นคุณในอาหารการบริโภค ไม่เห็นคุณในการบำรุงธาตุชั้นโดยถ่ายเดียว เราฉันเพื่อระงับดับความทุกข์เวทนาทั้งหลาย และเพื่อบำรุงเครื่องมือนี้ที่จะก้าวเดินในทางความเพียรเพื่อฆ่ากิเลสต่างหาก เราไม่ได้ฉันเพื่อความสดสวยงดงาม เพื่อความอ้วนท้วน ความสุขความสบายแต่ประการใดท่านว่า ท่านเลยไม่ฉันในบาตร การเอาซ้อนฉันในบาตรไม่จัดว่าเป็นผู้เห็น

คุณ ไม่เห็นจำเป็นอะไรกับฉัน เอามาเป็นความจำเป็นอะไร ถ้าไม่ใช่กิเลสอุตรีขึ้นมา ท่านก็บอกว่าท่านไม่ฉันฉัน เวลารเราไปก็ไม่เห็นท่านฉันฉัน เราก็ปั๊บทันทีเลย ไม่มีคำว่าฉัน ฉันอาหารในบาตร

ที่นี้ก็มีพระหน้าด้านฉันฉันในบาตรให้เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตา ในท่ามกลางวัดของพ่อแม่ครูอาจารย์ท่านครองอยู่นั้นแล ให้เห็นชัดๆ อย่างนี้เอามาพูดให้ชัดเจน พระหน้าด้านมันมีนะ มันถกมันเถียงกับครูบาอาจารย์ มี มันสอดมันแทรกมันเหน็บมันแถมมี เราเห็นด้วยตาของเราเอง จนกระทั่งว่าพระองค์นั้นกับเรานี้เข้ากันไม่ได้เลยในหัวใจ แต่กิริยาอาการเข้าอยู่ธรรมดาๆ ทั่วๆ ไป เป็นแต่เพียงไม่สนิทใจ กิริยาที่จะให้เป็นความสนิทจริง ๆ ไม่มี เป็นแต่เพียงว่าคบค้าสมาคมกันธรรมดา เพราะภายในใจมันไม่ลง ที่เถียงครูบาอาจารย์หนึ่ง แล้วไปทำตัวเองเป็นพระหน้าด้านขัดต่อการดำเนินของท่านที่พาดำเนินมา ในนามความเป็นครูเป็นอาจารย์ ไปขัดต่อธรรมของท่านที่พาดำเนินนี้จึงไม่สนิทใจ นี่เป็นเรื่องที่นำมาคิดตลอด

ที่นี้เวลามองเห็นพระกรรมฐานเอาฉันฉันในบาตรๆ มันขวางหัวใจ วัดใดที่ไปเห็นอย่างนั้นแล้วเราไม่เข้านะ ทุกวันนี้ก็ไม่เข้า เพราะว่าไปนี่ไปดู ไม่ใช่ธรรมดา ไปวัดนั้นไปวัดนี้ ดูปฏิบัติเครื่องดำเนิน ไปเวลาอื่นไปดูอย่างหนึ่ง ถ้าไปเวลาฉันก็ดูเวลาฉันเป็นยังงี้ๆ เห็นแก่ปากแก่ท้อง ตะกละตะกลาม ลูกลึกลอนอะไรบ้าง ดู เพราะพระเราถ้าเป็นพระเห็นแก่ปากแก่ท้องแล้วเป็นพระที่เลวมากที่สุด พระต้องเป็นผู้มีความอดความทนเก็บความรู้สึก มีความสงบเสงี่ยม เก็บความรู้สึกไว้ได้ดี การอยู่การกินไม่ตะกละตะกลามนั้นเรียกว่าพระของศาสดา ถ้าไปตะกละตะกลามแล้วขายตัวเองเลยไม่ใช่พระ พระก็เป็นพระกาฝากทำลายต้นไม้

ต้นไม้ต้นใดที่มีกาฝากมากเท่าไร ต้นไม้ต้นนั้นหาความสดชื่นไม่มี ต่อไปถ้ากาฝากมีมากต้นไม้ต้นนั้นต้องตาย เพราะมันดูดกินเอาเนื้อหนังของต้นไม้ต้นนั้นเข้าไปเป็นอาหารหล่อเลี้ยงลำต้นของมัน กาฝากแทรกอยู่ในต้นไม้เป็นอย่างนั้น กาฝากคือกิเลสที่เป็นกาฝากแทรกในธรรมของผู้ปฏิบัติ ก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน หากมีกิเลสแทรกเข้าไปเช่น อย่างฉันอาหาร ฉันฉันอยู่ในบาตรพระกรรมฐานเรานี้นั้นขวางตนะ เราพูดจริงๆ

สำหรับวัดเรานี้ตั้งแต่ไปหาพ่อแม่ครูอาจารย์มาแล้วทั้งๆ ที่เราก็ไม่เคยไม่ฉัน แล้วคอยไปจับเรื่องของท่าน ท่านไม่เคยฉันฉัน ท่านฉันด้วยความเห็นภัยจริงๆ ไม่ได้ฉันด้วยความลุกลึกลอนตะกละตะกลามในอาหารการกินแต่อย่างใด สำหรับพ่อแม่ครูอาจารย์มันเราไม่มีเลย เรียกว่าฉันด้วยความเห็นภัยจริงๆ มีอะไรมาก็หยิบฉันเล็กๆ น้อยๆ มีหน้าข้าเราเป็นผู้ดูแลบาตรของท่านเสียด้วย เราไปดู การจัดบาตรของท่าน อาหาร

อะไรๆ เราก็อยากให้คุณฉันทัดมือดีด้วยความเคารพเลื่อมใสศรัทธาท่านเต็มหัวใจ หากแต่อะไรที่ว่าคุณกับธาตุกับชั้นของ ท่าน เราเป็นคนจัดของใส่บาตรให้ท่านเอง เสร็จแล้วถึงจะเอาบาตรเจ้าของมาวางแอบไว้ข้างๆ ไม่ให้มีใครไปยุ่งได้นะ สำหรับเราพระมายุ่งไม่ได้

อีกประการหนึ่งพระก็กลัวเราเองๆ พ่อแม่ครูจารย์มันลงมา เพราะเราเอาจริงเอาจังทุกอย่าง ไม่ได้ไปอยู่ด้วยความร่ำรวยสวยงาม ด้วยอำนาจบาตรหลวงป่าๆ เกื่อนๆ อยู่ด้วยความเป็นธรรมดาๆ เรื่องอะไรๆ ที่จะมา จึงไม่ค่อยแตะต้องไม่ค่อยเอา ถ้าว่าผ้าก็มีเพียง ๓ ผืนนี้เท่านั้น นี่เป็นประจำ สมาทานผ้า ๓ ผืน จีวร สบงสังฆาฏิ ผืนที่ ๔ ก็คือผ้าอาบน้ำสำหรับเช็ดบาตร สำหรับอาบน้ำมีเท่านั้นเป็นประจำตัวมาตลอดเลยเป็นอย่างนั้นละ เพราะฉะนั้นเวลาท่านเห็นอะไร ด้วยความเมตตาของท่าน เห็นว่าเราบกพร่อง ท่านจึงเอาไปทำ บางทีเอาผ้าไปบังสกุลเรา ท่านทำเป็นเชิงทดลองจอมปราชญ์ทดลองจอมโจร อย่างผ้าห่มอย่างนี้เป็นต้น

เพราะเราไม่เคยห่มผ้ากันหนาว สำหรับเราไม่มีพูดได้เด็ดขาดเลย เนื่องจากการฝึกกรรมตนเอง มีอะไรๆ ถ้าจะเป็นการส่งเสริมกิเลสเพื่อความสุขสบายนี้เราตัดออกๆ เลย ผ้าห่มเราจึงไม่เคยมี เราไม่เคยห่มผ้าห่มนะ ที่นี้ท่านก็เห็นจนได้นั้นแหละ ท่านเอาผ้าห่มของท่านที่ท่านห่มอยู่ทุกวัน เพราะเราพับ เราเก็บ เราตากอยู่ทุกวัน ผ้า นั้นทำไมจะไม่ทราบ ครั้นเวลาท่านจะทำแล้วก็ไปกุฎิ กุฎิเราก็สูงแค่นี้ พอเข้าไปเห็นแล้วเห็นผ้าห่มที่ท่านห่มอยู่ทุกวันนี้แหละ เอาไป โห วางไว้อย่างเป็นศาสตราจารย์ชั้นเอก เอาวางไว้เป็นครูสอนชั้นเอก วางอย่างเรียบร้อย มีเทียนมีดอกไม้ แล้วมีผ้าประคดวงพัน วางไว้กลางที่นอนของเรา

พอเราเดินไป เอ๊ะ นี่ใครเอาผ้ามาบังสกุลให้เรา พอไปดูแล้วที่ไหนได้ มันเป็นผ้าของท่านที่ห่มอยู่ทุกวัน เราปฏิบัติต่อท่านด้วยผ้าผืนนี้อยู่เป็นประจำก็รู้ละซิ พอมองเห็นโธ้ย ตายนี่พ่อแม่ครูจารย์เอาผ้าห่มมาบังสกุลเราแล้วนี่ ทำยังไงนะ เราก็มองกราบด้วยความเทิดทูนสุดหัวใจ แล้วก็ชักบังสกุลผ้าห่มผืนนั้น ที่ท่านเอาผ้าที่ท่านห่มอยู่ทุกวันมาบังสกุลเรา ก็เพราะว่าถ้าเป็นผ้าใหม่ ผ้าในวัดนี้มีเต็มไปหมด ผ้าห่มไม่อด แต่ทำไมเราไม่เอานี่อันหนึ่ง ถ้าท่านเอาผ้าใหม่มาบังๆ กลัวเราจะไม่เอา ท่านต้องเอาผ้าของท่านที่ห่มอยู่มาบังสกุลให้เรา เราก็ต้องเทิดทูนบุญคุณท่าน ชักผ้าบังสกุลและห่มให้ท่านในเวลาอยู่นั้น แต่ถ้าออกนอกวัดไปเที่ยวแล้ว ก็พับเก็บเรียบร้อยบูชาไว้วางไว้แล้วไปเลย นี่เราปฏิบัติต่อท่านเป็นอย่างนั้น

พ่อแม่ครูจารย์มันนี่เรียกว่าเพชรน้ำหนึ่ง ไม่เพียงแต่เพชรน้ำหนึ่งในหัวใจของท่าน จะเป็นธรรมเป็นธรรมธาตุเลย กิริยาอาการที่แสดงออกก็เป็นเพชรน้ำหนึ่ง

เหมือนกันหมด หน้าที่ต้องดีไม่ได้ นี่ละครูบาอาจารย์สมัยปัจจุบันในสายของพ่อแม่ครูอาจารย์มัน จึงมีท่านนั้นแหละเป็นแสงสว่างกระจ่างในวงกรรมฐานอยู่ตลอดมา เพราะท่านทำจริง ๆ ทุกอย่าง เป็นที่เทิดทูนในวงกรรมฐานเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ นี่คือพ่อแม่ครูจารย์มันเราทำ ท่านทำอย่างนั้น

สายพ่อแม่ครูจารย์มันก็พอดูพอเป็นพอไป ไม่ค่อยเห็นมีใครผาดโผนโจนทะยานนัก ประการที่ ๒ ก็อาจจะขึ้นอยู่กับเรา เพราะพ่อแม่ครูจารย์มันล่วงไปแล้ว พระเนรก็เคารพเราโดยหลักธรรมชาติไม่ใช่เสกสรรปั้นยอ เนื่องจากการกระทำของเราเป็นอรรถเป็นธรรมที่เราแน่ใจว่าไม่ผิด ด้วยเหตุนี้บรรดาพระทั้งหลายท่านจึงมีความเคารพเรา หลังจากพ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพไปแล้ว จนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน ในวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ จะยกขึ้นเป็นองค์ที่สองก็คือเราหลวงตามหาบัว พ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพไปแล้ว องค์นี้เป็นผู้แทน ลักษณะเป็นอย่างนั้น แต่ท่านก็ไม่ได้บอก ไ้อ้เราก็ไม่ได้พูด เป็นแต่เพียงความคิดเฉย ๆ นี่ละกรรมฐานจึงเรียบริ้อยตลอดมา

พ่อแม่ครูจารย์มีชีวิตอยู่นั้นเป็นอันดับหนึ่ง ทุกอย่างเป็นอันดับหนึ่งทั้งนั้น ครั้นต่อมามันจำเป็นหมู่เพื่อนก็มาเคารพนับถือเราเอง เราก็ไม่ได้ไปเกี่ยวข้องกับเพื่อนกับฝูงแต่เขามาเคารพเราเอง เช่นอย่างวัดป่าบ้านตาดนี้มีน้อยเมื่อไร พระกรรมฐานปีนี้ได้เหมือน ๕๘ องค์ ตามธรรมดาเราจะรับอย่างมากไม่ให้เลย ๕๐ องค์ เพราะสถานที่ที่ภาวนาอยู่ข้างในลึก ๆ เป็นกระต๊อบเป็นร้านเล็ก ๆ ๆ อยู่ข้างใน ไม่ได้หุหุราฟุฟาดังที่ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด ๒ หลังนะ ๒ หลังนี้มันกำลังแข่งกันศาลาใหญ่อยู่กำแพงในก็มี อยู่กำแพงนอกก็มี กำลังแข่งกัน แต่ที่ภาวนาของพระนี่อยู่ข้างใน เป็นร้านเล็ก ๆ ๆ ท่านอยู่กระต๊อบอย่างนั้นเราพอใจด้วย

เพราะฉะนั้นเราจึงไม่พูดถึงเรื่องการก่อสร้างกุฏิใด ๆ ยิ่งกว่าการก่อสร้างการอบรมส่งเสริมจิตใจให้เป็นทางจิตตภาวนาล้วน ๆ เพราะฉะนั้นใครเข้าไปในวัดนั้นจึงให้อยู่แต่ที่บริเวณศาลาโล่ง ๆ นี่เท่านั้น นอกจากนั้นเขียนติดไว้ว่าห้ามเข้า ๆ คือว่าห้ามเข้าไปข้างในเพราะอะไร นั่นคือบริเวณการประกอบความ پاکเพียร เรียกว่าสำนักงานของพระกรรมฐานก็ไม่ผิด ทางจงกรมของท่านมีติด ๆ แล้วที่อยู่ของท่านก็เหมาะสม ๆ ประมาณ ๕๐ องค์ พอเหมาะ ถ้ามากกว่านั้นมันจะถี่กันเกินไป ไม่สะดวก เพราะฉะนั้นเราจึงรับได้เพียง ๕๐ ปีนี้ป่าเข้าไปถึง ๕๘ นั้นนะมาก ให้ท่านประกอบความ پاکเพียรไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเลย

เราเป็นผู้สั่งเองไม่ให้ใครเข้าไป ให้พระท่านบำเพ็ญภาวนาไม่ยุ่งอะไรกับใคร ที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับทางครวัทางศาลานี้ ก็จัดพระเป็นเวรกันมา เวรละ ๒ องค์หรืออย่างมากที่สุด ๓ องค์ เป็นวาระ วาระละ ๗ วัน เพราะเกี่ยวข้องกับประชาชนที่มาจากที่

ต่าง ๆ เข้ามาในศาลามหาพระ พระที่อยู่เป็นเวรนี้จะเป็นผู้ดูแล เป็นหน้าที่ทุกอย่าง ต้อนรับขับสู้ เหตุผลกลไโกะไรก็ต้องมาเกี่ยวข้องกับพระที่ครว้นนั้นแหละ แล้วก็เข้าถึง เรา ปฏิบัติกันมาอย่างนั้นตลอด การประกอบความ پاکเพียรนี้เราเน้นหนักตลอด ไม่ให้มีอ่อนแอทางความ پاکความเพียร พระวัดป่าบ้านตาดการประพฤติปฏิบัติทาง ความ پاکความเพียรไม่มีย่อหย่อน ใครย่อหย่อนไม่ได้

เราถึงจะแก่ขนาดไหน เราเดินจงกรมนั่งสมาธิไม่ได้เหมือนแต่ก่อน แต่จิตใจ ของเรามันไม่มีวัย มีความเข้มแข็งตามหลักธรรมชาติของตนอยู่เสมอ ใครอ่อนรู้ทันที ใครมีลักษณะยังไงควรเตือนเตือน ควรดุๆ ควรขี้ไล้ขี้ขั้ทันที เพราะฉะนั้นความ پاکเพียรของพระในวัดป่าบ้านตาด จึงไม่มีคำว่าลดหย่อนอ่อนกำลังลงไปเพราะมี จำนวนพระมากและมีงานมาก งานก็ไม่ให้มี ตัดงานออกไปเพื่อให้งานทางด้านจิตต ภาวนาหนาแน่นขึ้นเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นของตัว ด้วยเหตุนี้ทางวัดป่าบ้านตาดจึงไม่ให้มี ลดหย่อนผ่อนผันในการประกอบความ پاکเพียรตลอดมา ถึงจะมีพระจำนวนมากน้อย ความเคลื่อนไหวของพระ จะต้องเป็นระเบียบไปตามหลักธรรมหลักวินัยเหมือนกัน

จะแฉลบออกไปไม่ได้ เพราะเราปกครอง ต้องค้ำไหนเคลื่อนไหวคลาดยังง ใดเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนผิดถูกประการใดกับหลักธรรมวินัยเรียนมาด้วยกันทุกคน มัน ก็รู้ ทีนี้องค์ไหนปฏิบัติก็ให้ถูกต้องตามหลักธรรมหลักวินัย แม้จะมีจำนวนมากก็ไม่ แสลงตาแสลงหูของกันและกัน อยู่ด้วยกันเป็นผาสูก นี้ละเราปฏิบัติ ทุกวันนี้เรียกว่าเรา ลดหย่อนผ่อนผันมากกับพระ ประหนึ่งว่าหูหนวกตาบอดไปบ้าง มันหากเป็นของมัน เอง เฒ่าแก่มาแล้วค่อยปล่อยไปๆ เรื่อยๆ

ภาวะทั้งหลายแต่ก่อน โอ้ เต็ดเดี่ยวเฉียบขาด การปฏิบัติข้อวัตรทั้งหลายนี้เราจะ ออกหน้าตลอดตั้งแต่ยังหนุ่มยังน้อย ข้อวัตรปฏิบัติอะไรนี้ประหนึ่งว่าเราเป็นบ่อของ พระทั้งวัด ทั้งๆ ที่ท่านก็มีความขยันหมั่นเพียรทำหน้าที่เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนกัน กับเรา แต่ก็ไม่พ้นที่เราเป็นหัวหน้าซึ่งจะต้องออกเป็นผู้นำอยู่ตลอด เลยกลายเป็นว่า เป็นบ่อของพระในวัดก็ไม่ผิด โดยไม่มีเจตนา มันก็เป็นอย่างนั้น นี้ละวัดป่าบ้านตาดที่ พออยู่ได้ทุกวันนี้ ก็เพราะการปฏิบัติมีความสม่ำเสมอทางความ پاکเพียร ทางการเดิน จงกรม นั่งสมาธิภาวนานี้เรียกว่าความเพียร เรียกว่างานของพระแท้ ไม่ให้ลดหย่อน สำหรับวัดป่าบ้านตาดเรา ให้มีความสม่ำเสมอตลอดมา

ผู้คนที่เข้าไปในบริเวณนั้นเราก้ห้ามไม่ให้เข้า หากมีความจำเป็นที่ควรจะต้องเข้า ให้พระนำเข้าไปเลย ผู้สำคัญ ผู้มีนิสัยวาสนาบุญญาภิสมภารควรที่จะเป็นที่สนิทสนมกับ ใจกับพระได้เป็นประโยชน์แก่ศาสนาได้นี้ ไปนั้นอยากไปดูโน้นนี้ เราสั่งพระไว้ถึงเราไม่ อยู่ก็สั่ง พระท่านเป็นหัวหน้า ท่านจะมานำไปดูทุกแห่งทุกมุมหมดเลย พาไปเองคือไม่ให้

ไปสู่มีสู่หม่าไม่ว่าหญิงว่าชาย จะให้ไปเฉพาะบุคคลที่มีความจำเป็นสำหรับรับใช้พระ
ในวัดคนหนึ่งสองคนเท่านั้นเอง ที่เข้านอกออกในได้อยู่ในบริเวณนั้น นอกนั้นเข้าไม่ได้
เราปฏิบัติมาอย่างนั้น

เพราะความเข้มงวดกวดขันทางภาคปฏิบัติกำจัดกิเลสออกจากใจ ต้องมีความ
เข้มแข็ง สติตั้งติดแน่นอยู่กับตัวตลอดเวลา ไม่ให้คั่นกับใคร ไม่ให้มีโลกามิสเข้าไปยุ่ง
อยากให้เราเคารพนับถือ ให้เขาเลื่อมใส ให้เขาถวายจตุปัจจัยไทยทานมากมาย อย่างนี้
สำหรับวัดป่าบ้านตาดไม่มี บอกตรงๆ ยกธรรมขึ้นเลย ความเลิศเลออยู่กับธรรมนี้หมด
สิ่งใดในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีวิเศษ เป็นส่วนเป็นถ่านไปตามๆ กันหมดนั่นแหละ ถ้า
หลงมัน ถ้าไม่หลงก็พอจับจ่ายใช้สอยไปบ้างตามความจำเป็น แต่ไม่ถือว่าเป็นสำคัญยิ่ง
กว่าความ پاکเพียรของพระ

ท่านทำอย่างนั้น ปฏิบัติไม่ให้มีคั่นมีชนกับใคร ยิ่งเกี่ยวกับเรื่องโลกามิสด้วย
ความเคารพนับถือสินจ้างรางวัลคนนั้นจะถวายนั้น ถวายนี้ จะเห็นแก่นั้นเป็นสำคัญยิ่ง
กว่าธรรมไม่ได้ หากว่าจะเป็นการก็เป็นมาตามธรรม ตามธรรมก็ไม่เหนื่อธรรมนี้ คำว่า
ตามธรรมก็เดินตามหลังธรรม ก็อนุโลมไปตามนั้น แต่จะให้เหนื่อธรรม มาเหยียบย่ำ
ทำลายธรรมนี้ไม่ได้ เราเองก็ปฏิบัติมาอย่างนั้น เพราะฉะนั้นการเกี่ยวข้องกับประชาชน
จะเรียกว่าทั่วประเทศไทยก็ไม่ผิด การเทศนาว่าการของเรานับแต่ออกช่วยชาติแต่ก่อน
เทศน์มาขนาดไหน ท่านทั้งหลายก็เคยได้ยินได้ฟัง เทศน์เด็ดเทศน์เดี่ยว เทศน์เฉียบ
เทศน์ขาด เทศน์แกมหม้อเล็กหม้อจืดตั้งแต่มีแต่พระล้วนๆ เทศน์ได้เต็มเหนี่ยวเราก็
เคยเทศน์ เทศน์ออกมาจนกลายเป็นแกมหม้อใหญ่ทุกวันนี้ ทั่วประเทศเขตแดนเราก็
เคยเทศน์มาโดยลำดับ

แต่ไม่มีอะไรเข้าไปแฝง ผลประโยชน์ประการใดเพื่อโลกามิสไม่มี เทศน์ด้วย
ความเมตตาตาสงสารอยากให้เป็นคนดี เพราะคนดีนี้มีค่ามากกว่าสมบัติเงินทองข้าว
ของเป็นไหนๆ ถ้าคนได้ดีแล้วทุกอย่างจะดีขึ้น ถ้าคนเสียสิ่งเหล่านั้นจะมีกองเท่าภูเขา
ก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะผู้เป็นเจ้าของที่จะให้สิ่งเหล่านั้นมีราคาราคามันขึ้นอยู่กับเจ้าของ
ถ้าเจ้าของดีแล้วสิ่งเหล่านั้นมีมากมีน้อยดีไปหมด ถ้าเจ้าของไม่ดีแล้วไปด้วยกันทั้งนั้นละ
การปฏิบัติธรรมจึงถือธรรมเป็นหลักเกณฑ์อันใหญ่หลวง ไม่ให้มีอะไรเหนื่อธรรมไป

วัดป่าบ้านตาดก็ประกาศตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมา เรบอกตรงๆ เลยว่าวัดนี้เป็นวัด
ที่สร้างขึ้นมาสั่งสมอรรถธรรมมรรคผลนิพพานล้วนๆ เรบอกตรงๆ เพราะฉะนั้น
การเกี่ยวข้องกัน ไปฉันที่นั่นที่นี้ตามบ้านตามเรือน ในเมืองนอกเมืองที่ไหน เราจึงขอ
บิณฑบาต เรบอก ขอย่ามามิมนต์พระวัดนี้ไป มันจะขาดงานการของท่านที่ท่านทำ
ด้วยความตั้งอกตั้งใจไปทุกวี่ทุกวันจนจะกลายเป็นความเหลวแหลกแหวกแนวไป จึงขอ

บิณฑบาตจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายไม่ให้มานิมนต์วัดนี้ไปฉันในบ้านนั้นบ้านนี้ ในเมืองนอกเมืองก็ตาม เราเป็นหัวหน้า เราเป็นหัวหน้าเป็นผู้บิณฑบาตขอพี่น้องทั้งหลายไม่ว่าชาวอุตรชาวไหนก็ตามให้เสมอกันหมด

แต่ถ้าหากว่ามีความจำเป็นจริงๆ เราไม่ได้ห้ามขาดโดยถ่ายเดียว มีข้อแม้ที่จะแยกแยะ หากว่ามีความจำเป็นจริงๆ ซึ่งควรจะเป็นไปตามนั้น พระกับโยม โลกกับธรรมแยกกันไม่ออกก็ต้องช่วยกัน แก้ไขตัดแปลงกันไป หนุนกันไปตามความจำเป็น เอ้า เราจะจัดให้ แนะ จะเอาสักกี่องค์พระเจ้าจัดให้เลย ถ้าไม่จำเป็นจะทำแบบซ้ำๆ ซากๆ จนกลายเป็นประเพณีนั้นมันเสียทางพระ ธรรมไม่มี จะมีแต่เรื่องของโลกล้วนๆ ไปหมด เราจึงตัดอันนี้อาไว้ จึงไม่ให้มีใครไปนิมนต์มาฉันที่บ้านที่เรือน ไม่ให้มีทั้งนั้น เราขอบิณฑบาตไว้เรียบร้อยแล้ว เพราะเหตุนี้วัดป่าบ้านตาดจึงไม่ปรากฏว่าถูกนิมนต์ไปฉันเข้าในบ้านใดเรือนใด นอกจากเป็นความจำเป็นที่เราจัดให้เท่านั้น โดยเหตุผลที่พอตกลงกันได้แล้ว เราทำอย่างนี้ละ

วัดป่าบ้านตาดจึงไม่ได้ไปฉันที่ไหนในบ้านในเมืองนี้ ไม่ให้ไป บอก..ท่านมาเสาะแสวงหาอรรถหาธรรม วันหนึ่งท่านออกจากวัดตั้งนาฬิกาดู ตั้งแต่ก้าวออกจากวัดไปถึงหมู่บ้านเขา ฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วกลับมาอย่างน้อย ๓ ชั่วโมง งานหนึ่งๆ อย่างน้อย ๓ ชั่วโมง ฟังซิ แล้ววันนี้ก็ ๓ ชั่วโมง วันหน้า ๓ ชั่วโมง เอ้า วันนี้บ้านนั้นมาเอา วันนี้บ้านนี้มาเอา หลายคนต่อหลายคนมา สุดท้ายพระทั้งวัดร้างไปหมดไปอยู่ในบ้าน เหลืองอร่ามในบ้าน ครั้นกลับมาแล้วก็เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอยากหลับอยากนอน ดีไม่ดีแฉลบไปนับ ๕ นับ ๑๐ ไปอีก กลายเป็นโลกามิสเหยียบหัวพระไปก็ได้ ธรรมเลยไม่มี นั้น

เราคิดว่าหมดในสิ่งเหล่านี้ เพราะธรรมเป็นโลกุตระธรรม ธรรมเหนือโลกตลอดมาไม่เคยต่ำกว่าสิ่งใด เราจึงควรเทิดทูนด้วยการประพฤติปฏิบัติโดยความตั้งอกตั้งใจจริงๆ ด้วยเหตุนี้วัดป่าบ้านตาดจึงไม่มีการไปขบฉันทางโน้นทางนี้ตามที่ญาติโยมเขาเคยนิมนต์ เราขอความเห็นใจชี้แจงเหตุผลให้ทราบอย่างนี้ วันหนึ่งๆ ไปวันละ ๓ ชั่วโมงๆ เสียไปเท่าไรงาน ถ้าไม่ไปเสียใน ๓ ชั่วโมงก็ไม่มีอะไรเสียหาย บิณฑบาตได้มาอะไรก็ฉันปุบปับ ล้างบาตรเสร็จเอาบาตรเข้าเก็บเรียบร้อยแล้วเข้าทางจงกรม เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาตลอด เป็นการสั่งสมอรรถธรรมเข้าสู่ใจตลอด กิเลสค่อยบงกบางลงไปๆ สุดท้ายเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล เป็นอริยบุคคล เป็นธรรมธาตุขึ้นภายในใจ เรียกว่าพระอรหันต์ของผู้สิ้นกิเลส

ไม่ว่าพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่หรือปรินิพพานไปแล้วก็ตาม กิเลสเป็นกิเลส ธรรมเป็นธรรม แก่กันได้แก่กันตก เป็นภัยต่อกันได้เมื่อทำให้เป็นภัย แก่กันได้เมื่อแก้ด้วยความเป็นธรรม เราถือเอาจุดนี้เป็นสำคัญ วัดป่าบ้านตาดจึงไม่มีอะไรหนัก

แน่นไปยิ่งกว่าอรรถกถาธรรมของพระที่มาปฏิบัติ บรรดาพี่น้องทั้งหลายไม่เคยได้ยินได้ฟัง ก็ให้ฟังเสีย เราจะเป็นผู้ขอขมาตนเอง ในเมืองในอุดรละมากที่สุด เพราะแต่ละเข้าๆ นี้วัดอื่นๆ ไปเต็มอยู่ในเมืองเพราะท่านเหล่านั้นท่านเกรงใจ เมื่อเขามานิมนต์ไปท่านก็ไปฉนั้นๆ วัดป่าต่างๆ นอกจากวัดป่าบ้านตาดไปนะ วัดป่าต่างๆ อย่างนั้นมีแทบทุกวันทุกเช้า แต่สำหรับวัดเราไม่ให้มี เป็นอย่างนี้ เพื่อสงวนอรรถกถาธรรมเข้าสู่ใจของพระ เมื่อพระมีอรรถกถาธรรมภายในใจแล้ว เพียงพระองค์เดียวเท่านั้นทำโลกให้สะท้านหวั่นไหวได้ เช่นพระพุทธเจ้าเป็นครูของเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม ทั้งหลายได้ทั้งสามแดนโลกธาตุ เก่งใหม่นั้น นี้ละธรรม

เราจะเห็นแก่ว่าไปจำไปรวยสวงามมาจากบ้านนั้นบ้านนี้มาฉนั้น เอมูตรเอาคูดมาอวดธรรมมีอย่างเธอ ต้องเอาธรรมออกโชว์ให้โลกทั้งหลายเห็น ดังพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ด้วยการปฏิบัติแทบเป็นแทบตายถึงขั้นสลบถึง ๓ หน จึงได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา จากนั้นแล้วก็สอนพระให้อยู่ในป่าในเขา รุกขมูลเสนาสน์ นี่ย่อขึ้นมานะ พระท่านถือโอวาทข้อนี้เป็นโอวาทที่หนักแน่นมากประจำมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เป็นแต่เพียงว่าใครไม่สนใจเสียแล้ว เลยกลายเป็นโอวาทที่ครีที่ล้าสมัยไปก็ได้ เพราะอำนาจของกิเลสมันทันสมัยมันล้ำยุคล้ำสมัยไป

พอบวชแล้ว รุกขมูลเสนาสน์ นิสุสาย ปัพพชชา ตตถ เต ยาวชีวิ อุตสาโท กรณียो บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงี้ยวผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ่งลอมฟาง อัมภิกา สันเป็นที่เว้งว่างสะดวกสบาย ปราศจากสิ่งก่อกวนทั้งหลาย ให้ท่านทั้งหลายไปอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด นู่น เป็นธรรมที่ครีที่ล้าสมัยที่ไหน เป็นธรรมที่เด็ดขาดสำหรับพระผู้ต้องการมรรคผลนิพพานจริงๆ ธรรมนี้เป็นธรรมที่ทันสมัย ล้ำยุคล้ำสมัย ล้ำหัวกิเลสไปอีกด้วย ไม่ใช่ธรรมดา

นี่ละโอวาทที่พระพุทธเจ้าสอน เดียวนี้มันจะไม่มีนะ ดีไม่ดีเห็นพระที่อยู่ในป่าในเขา ความเคียดความแค้นมันเป็นในหัวใจของคลังกิเลสซึ่งมีอยู่ในหัวใจคนนั้นแหละ มันก็โป่งเป่งออกไปได้ด้วยความโมโหโทโส ความเคียดแค้นไม่พอใจ ออกจนหูตีหูซ้ำ มันก็ได้ยิน ว่าพระที่อยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต อย่างนี้มันพูดออกมาได้ยังไงนักเทศน์นี้ ร่ำลือทั่วประเทศไทย แล้วมันพูดออกมาได้ยังไง ป่าใครเป็นต้นเหตุของป่า พระพุทธเจ้าเป็นต้นเหตุของป่า นั้น ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นสถาบันแห่งป่าทั้งนั้นๆ แล้วพระบวชมาก็ไล่เข้าไปในป่าในเขามาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ โอวาทข้อนี้พระองค์ใดที่บวชแล้วต้องได้สอนโอวาทข้อนี้ เน้นหนักในข้อนี้ มันเอามาอวดอะไรประสาโอวาทมูตรคูด เป็นภัยต่อพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายเสียเอง ว่าพระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต

ในสมัยปัจจุบันเร็ว ๆ นี้แหละมันออกมา นี่พูดด้วยความเคียดแค้น พูดด้วยความไม่พอใจให้กระทบกระเทือนพระที่อยู่ในป่าโดยไม่เป็นธรรม ที่นี้พระอยู่ในป่ามันก็มีหัวใจ ก็เรานี้แหละพระอยู่ในป่าองค์หนึ่งก็ออกมาจับกันละซิ ฟาดมาตั้งแต่พระพุทธรูปเจ้าท่านอยู่ที่ไหน ท่านบำเพ็ญ ท่านบำเพ็ญที่ไหน ไปบำเพ็ญในสวนในถ้ำกลางตลาดนั้นหรือ ไล่เข้าไปในท่ามกลางกระดุกหมูกระดุกวัวหรือ พระพุทธรูปเจ้าไปบำเพ็ญ เห็นแต่อยู่ในป่าเมืองพาราณสีตั้ง ๖ พรรษาถึงชั้นสลบไสยนั่น ท่านบำเพ็ญในป่านะ จนได้ตรัสรู้ขึ้นมาก็ตรัสรู้ในป่า

เวลาสอนสาวกก็บอก รุกขมูลเสนาสน์ บวชพระสาวกทั้งหลายแล้วก็สอนบรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ซึ่งเป็นสถานที่เหมาะสมไม่มีสิ่งใดมารบกวน จงพากันอุตสาหะพยายามอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด พระองค์ใดไปบวชก็ตามต้องได้โอวาทข้อนี้มา ถ้าไม่ได้สอนโอวาทข้อนี้ถือว่าพระอุปชฌาย์นั้นผิด ปลอดภัยก็ได้ เพราะเป็นพระโอวาทที่เด็ดเดี่ยวเฉียบขาดที่สุดแล้วตัดออกหาอะไร นั่นพระพุทธรูปเจ้าไล่เข้าในป่า แล้วลากออกมาหาอะไร ประสากระดุกหมู กระดุกวัว อย่างนั้นนะ เดี่ยวนี้มีแล้ว

พระที่อยู่ในป่าในเขาเป็นพระวิกลจริต มันพูดออกมาด้วยความโมโหโทโสด้วยความเคียดแค้น ไม่ได้พูดด้วยความเป็นธรรม พูดด้วยความเป็นธรรม ศาสดาองค์เอกบำเพ็ญที่ไหน นั่น บำเพ็ญอยู่ในป่า สาวกทั้งหลายอยู่ในป่า ตรัสรู้อยู่ในป่า สถาบันแห่งป่าคือพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้านั้น เอา คำนมา มันก็เรียนมาเหมือนกันจะว่าไง ถ้าน่ากลัวแล้ว...เรา ถ้าน่ากราบกราบทันที ถ้าน่ากราบไม่กราบ เพราะหลักความจริงที่ถูกต้องแม่นยำมีอยู่ มันเสือกไปหาอะไรสิ่งที่เป็นภัยต่อศาสนาเอามาอวดโลก ด้วยมูตรด้วยคูปากอมขี้ของตน มันใช้ได้ยังไง นี่ละพูดให้มันชัดเจน การพูดอรรถพุดธรรมต้องพูดด้วยความเป็นธรรม ไม่ได้ไปกระทบกระเทือนกับผู้ใด นอกจากมันจะสร้างความกระทบกระเทือนไว้ในหัวใจของมัน กระจายออกไปแล้วก็กระทบตัวเองเป็นไปได้ แก่ไม่ได้ อย่างนั้น เจ้าของทำเอง

นี่ละการปฏิบัติพุทธศาสนา มรรคผลนิพพานมีอยู่ตลอดเวลา อย่างว่าสาวกชาติธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว มรรคผล ก็เลสก็เหมือนกัน อกาลิโก ๆ หมายถึงอะไร คือการทำบาปได้บาป ทำบุญได้บุญ ทุกกาลสถานที่เวล่ำเวลาจึงเรียกว่ากาลิโก ไม่เลือกกาลสถานที่เวล่ำเวลา ใครทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วตลอดไป แล้วกิเลสกับธรรมก็มีอยู่ตลอดเวลาเช่นเดียวกัน เมื่อนำมาแกกั้แกกันได้ ทำไมจะแกไม่ได้ แก่ไม่ได้พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นศาสดาขึ้นมาได้ยังไง ตลอดมาทุกวันนี้ เป็นสิ่งที่ตามธรรมชาตินี้เป็นใหญ่ในตัวของตัวเอง กิเลสมันก็เป็นใหญ่ของมัน ธรรมก็เป็นใหญ่ของธรรม เมื่อเอาไป

ประยุทธ์หรือฟัดกันแล้ว ถ้าธรรมมีกำลังมากก็ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไป ถ้ากิเลสมีกำลังมากมันก็ฟาดผู้ปฏิบัติธรรมให้ล้มเหลวไปได้ ว่าสมัยนี้พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วหลายปีหลายเดือนถึงสองพันสามพันปีมาแล้ว มรรคผลนิพพานสิ้นเขตสิ้นสมัย ไม่มีอรรถมีธรรม ไม่มีมรรคผลนิพพานแล้ว ใครจะปฏิบัติไปสักเท่าไรก็ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

ตัวหัวพ่อหัวแม่มัน โศตรแซมมันไม่เคยปฏิบัติ มันมาอวดท่านผู้ปฏิบัติตั้งดวงเอามรรคผลนิพพานอยู่ตลอดเวลาได้ยังไง เอากันตรงนี้ซี ใครเป็นคนสอนไว้เรื่องธรรมะของพระพุทธเจ้า อกาลิโกและสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว มรรคผลนิพพานมีอยู่ตลอดเวลา เท่ากันกับกิเลสมีอยู่ตลอดเวลา แก้กิเลสแก้ได้ ส่งเสริมธรรมส่งเสริมได้ พระพุทธเจ้าสอนเองผิดไปที่ตรงไหน แล้วมันเสือกมาพูดหาอะไร ตาบอดอยู่ตามสภาพ ตาบอดยังนำสงสาร ไอ้ตาบอดอวดรู้อวดเห็นอวดฉลาดมันดูไม่ได้นะ มันเลวกว่าหมาขี้เรื้อน เข้าใจไหมละ เอะละพูดไปพูดมาเหนื่อย เท่านั้นแหละ

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ